

Arrest

nr. 98 577 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 19 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. KALONDA DANGI en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 17 april 2012 een aanvraag indient tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Op 19 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 25 september 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor om de duurzame en stabiele aard van de relatie te staven:

- Verklaring op eer door derde: Aangezien deze verklaring niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, wordt ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Foto's zonder datum: Aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen de foto's niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Geschreven kaartje: aangezien het kaartje niet voorzien is van een poststempel met datum, kan er niet nagegaan worden wanneer dit kaartje geschreven is. Bijgevolg kan het kaartje niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*

Bijgevolg wordt niet voldaan aan de bovenstaande voorwaarden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de principes van een goede administratie, meer bepaald het beginsel van de goede trouw, het voorzichtigheidsbeginsel, het onpartijdigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De verzoeker voert ook aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Moyen unique pris de la violation :

Des articles 8 et 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et de libertés fondamentales ; de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et des articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; des principes de bonne administration (de bonne foi, de prudence, d'impartialité et de proportionnalité) ainsi que l'erreur manifeste d'appréciation.

a) Textes sur la motivation

° L'article 62 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers stipule :

« Les décisions administratives sont motivées »

° Les articles 1, 2 et 3 de la loi du 29/07/1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs stipulent :

« Art. 1 : Pour l'application de la présente loi, il y a lieu d'entendre par : - Actes administratifs :

L'acte juridique unilatéral de portée individuelle, émanant d'une autorité administrative et qui a pour but de produire des effets juridiques à l'égard d'un ou de plusieurs administrés ou d'une autre autorité administrative ;

-Autorité administrative :

Les autorités administratives au sens de l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat ;

- Administré :

Toute personne physique ou morale dans ses rapports avec les autorités administratives.

Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ;

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision.

Elle doit être adéquate.

En ce que, la partie adverse considère que : « En vertu de l'article 52, §4, 5° alinéa de l'arrêté Royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, la demande d'une de séjour d'un membre de la famille d'un ressortissant de l'Union introduite le 17/04/2012 par (...) a été refusé pour les motifs suivants :

La personne concernée ne satisfait pas aux conditions requises pour pouvoir jouir d'un droit de séjour de plus de trois mois en qualité d'un membre de famille d'un ressortissant de l'Union.

La personne concernée n'a pas suffisamment apporté de preuves pour une relation stable et durable avec son partenaire tel que prévu à l'article 40 bis, §2, 2°.

La personne concernée n'apporte pas de preuves suffisantes qu'il a vécu ensemble avec son partenaire pendant une année sans interruption ou qu'ils se connaissent durant deux ans au moins set préalable à la demande ou qu'ils se sont rencontrés trois fois pour un total de 45 jours ou plus ou qu'ils ont un enfant commun.

La personne concernée apporte les documents suivants pour démontrer une relation stable et durable :

1. Déclaration sur l'honneur d'une tierce personne. Elle n'est pas acceptée étant donné qu'on ne peut établir la véracité de ce document.

2. Des photos sans date. Ces photos n'ayant pas un caractère digital, il est impossible de vérifier le moment où elles ont été prises.

3. La carte écrite en manuscrit. Il n'y a pas de cachet de la poste ni date, ne peut être acceptée.

Il en résulte que la personne concernée ne satisfait pas aux conditions requises.

Le droit de séjour est refusé. »

Alors que, la partie adverse sait pertinemment bien que le requérant a bien noué une cohabitation légale avec sa compagne précitée.

Que la réalité de cette cohabitation ne peut nullement être mis en cause quant au fond, mais que la partie adverse souligne les carences de pure forme notamment la durée.

Que la demande de séjour introduite par le requérant auprès de l'administration communale s'inscrivait dans le cadre d'une cohabitation légale en vue d'une union durable.

Qu'aucun élément invoqué par la partie adverse ne met en doute cette union, d'autant plus que les parties vivent toujours ensemble sous un même toit et conserve une unité économique.

(Voy. C.E. n° 101.183 du 26 novembre 2001 (suspension), RDE 2001 n° 116, pp 718-721)

Que les pièces en annexe attestent de manière incontestable de la continuité de la relation de cohabitation entreprise entre le requérant et sa compagne."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, wordt onder "middel" begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die

beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

3.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag volgende documenten heeft gevoegd: een verklaring op eer door een derde, enkele foto's zonder datum en een geschreven kaartje. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aangeleverde stukken niet aanvaard kunnen worden als bewijs voor een duurzame en stabiele relatie, aangezien de verklaring op eer niet kan getoetst worden op zijn feitelijke en waarachtigheid en van de foto's en het kaartje niet kan nagegaan worden wanneer ze genomen of geschreven zijn. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist noch weerlegd.

3.6. De verzoeker voert aan dat de wettelijke samenwoning met zijn partner niet in twijfel kan getrokken worden, en dat beide partners nog steeds samenwonen en een economische eenheid vormen. De verwerende partij beklemtoont volgens de verzoeker enkel formele tekortkomingen, zoals de duurtijd van de samenwoning.

De Raad merkt op dat artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk voorschrijft dat indien een vreemdeling een machtiging tot verblijf als partner van een burger van de Unie met een geregistreerd partnerschap indient, de partners moeten bewijzen een *“naar behoren geattesteerde duurzame stabiele partnerrelatie te onderhouden”*. Het duurzaam en stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond indien de partners bewijzen dat ze voorafgaand aan de aanvraag minstens een jaar onafgebroken hebben samengewoond, of dat ze elkaar voorafgaand aan de aanvraag minstens twee jaar kennen, waarbij ze regelmatig contact onderhielden en elkaar in die periode minstens drie maal ontmoetten met een totale duurtijd van minstens 45 dagen, of dat ze een gemeenschappelijk kind hebben.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonbaar aan een van de drie voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet te

voldoen. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij betwist noch weerlegd. Met het louter verklaren dat de verwerende partij enkel “*puur formele tekortkomingen*” beklemtoont, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad wenst hierbij nog op te merken dat de “*formele tekortkomingen*” waarnaar de verzoekende partij verwijst precies de wettelijke voorwaarden tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf als partner van een burger van de Unie betreffen.

3.7. Voor wat betreft de stukken gevoegd bij het verzoekschrift benadrukt de Raad dat geen rekening kan worden gehouden met stukken die dateren van voor het treffen van de bestreden beslissing en die niet werden overgemaakt aan de verwerende partij voordat zij de bestreden beslissing trof en dat geen rekening kan worden gehouden met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Verder werden er stukken gevoegd bij het verzoekschrift die geen uitstaans hebben met onderhavige betwisting, minstens toont verzoeker de relevantie ervan niet aan. Het komt de Raad niet toe om ten behoeve van verzoeker de stukken gevoegd bij het verzoekschrift te gaan inpassen in zijn betoog.

3.8. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoeker.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verweerder.

Wat het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat dit het geval is. De schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De Raad dient daarnaast ook uit te gaan van de goede trouw van het bestuur en de verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder niet naar recht en redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen, doch daarentegen verborgen of onwettige oogmerken zou hebben gehad (RvS 19 april 1993, nr. 42.600). De verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing niet onpartijdig zou gehandeld hebben.

Verder is de Raad geen algemeen rechtsbeginsel van “*voorzichtigheid*” bekend, en de verzoeker kan de schending ervan dan ook niet dienstig opwerpen.

3.9. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.10. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk

onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.11. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.12. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.13. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.14. Wat het bestaan van een familie/gezins- en privéleven in hoofde van de verzoeker betreft

De verzoeker voert aan dat hij nog steeds wettelijk en feitelijk samenwoont met zijn partner van Belgische nationaliteit en dat beide een economische eenheid vormen. Wanneer de bestreden beslissing wordt uitgevoerd zal deze samenwoning verbroken worden. Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoeker en zijn partner wordt door de verweerder niet betwist.

3.15. Waar de verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het gezinsleven dat hij leidt met zijn partner, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89)

3.16. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een EU-onderdaan. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoeker deze voorwaarden niet vervult.

3.17. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn gezinsleven met zijn Belgische partner niet kan verderzetten in zijn land van herkomst of elders. De verzoeker toont met zijn betoog verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn partner te blijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

De bestreden beslissing leidt er niet toe dat de verzoeker gedwongen verwijderd wordt en leidt er evenmin toe dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn partner. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om op een later tijdstip het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De scheiding zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot verblijf in de hoedanigheid van een duurzame partner.

Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van relatie tussen de partners. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Nu de verzoeker geen melding maakt van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in zijn land van herkomst of elders kan worden verder gezet, toont de verzoeker niet concreet aan op welke wijze zijn gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES